

megen Betydning, at ikke faa for Samfundet vigtige Sager have fundet deres Afgørelse. Men hvad der har endnu større Betydning og giver denne Samling, som vi nu ere i Færd med at afslutte, sin særegne Vægt, er det, at man er kommen til en almindelig, mere omfattende Forstaaelse baade mellem Medlemmerne i hvert af Tingene for sig og imellem Tingene indbyrdes, en Forstaaelse, der jo navnlig har medført det, at vi have kunnet naa en regelmæssig Finanslov, hvorefter vi jo alle længtes. Jeg mener, at vi skyldte de Mænd baade her i dette Ting og i det andet Ting, som ved utrættelig Virksomhed og Offer af Tid og Kræfter have bragt dette Resultat til Stede, megen Tak. Det er jo ganske vist ikke saa, at de have alles Anerkendelse, i alt Fald i Øjeblikket — det ventede de sandsynligvis heller ikke — men efterhaanden som Bevægelser stikker mere og mere af, vil man nok komme til en bedre og fuldere Erkendelse af dette Forhold, og i alt Fald vil det sikkert indrømmes, at der jo dog ikke er nogen, der herigennem har tænkt paa egen Fordel. Forstaaelsen er tilvejebragt ved fælles Smødeforretningen fra alle Sider, og der er sikkert ingen, der har ønsket, at nogen skulde blive ydmyget derved. Det er derfor at haabe, at dette Resultat maa kunne blive til en virkelig blivende Binding ikke blot for Arbejdet her i Rigsdagen, men ogsaa for vort Folk og for vort Land. Det haab ville vi ikke lade fare!

Jøøvrigt henviser jeg, hvad Samlingen angaar, til den Oversigt, der, i de senere Aar navnlig, i temmelig stor Udførlighed meddeles i Rigsdagstidenden, hvor man i statistisk Form faar fuld Oplysning om Møderne, om alle Sagerne og deres Behandling, kort sagt om alt, hvad der kunde interessere.

Endnu maa det være mig tilladt at udtale, hvad jeg for Resten allerede tidligere oftere har berørt for flere Medlemmer, at jeg beder, at man vil være betænkt paa ved næste Samlings Begyndelse at vælge en ny Formand. Efterhaanden som Aarene blive flere og flere, tage Kræfterne jo noget af — det kan ikke være andet — Nervositeten, som er de gamle Mænds Fare, er mere og mere stigende, og man føler sig heller ikke mere i den fulde, fri Besiddelse af sine Sansers Brug. Jeg for mit Vedkommende beklager i høj Grad, at min Hørelse er svækket, og skønt jeg ogsaa, hvad Helbredet angaar, har saa grumme meget at takke for, har jeg dog ikke været i Tvivl om, at jeg burde trække mig tilbage, selv om de Herrer vilde bære mig med Genvalg. — Jeg behøver vist ikke

at sige Dem, at det er ikke en Beslutning, jeg har taget let. Jeg har alt for længe haft den Være at beklæde denne Plads, til at jeg ikke skulde have fattet megen Skærlighed til den. Det er et Savn, jeg vil føle, naar jeg opgiver den, og det kan ikke være andet, end at jeg kun med blandede Følelser trækker mig tilbage dertil, men det maa jo saa være. Jeg vil komme til at beklage Savnet af en Virksomhed, der er bleven mig kær, og af behagelige personlige Forbindelser. Imidlertid, min Trøst er det, at jeg har kun gode, lykkelige Minde fra denne Gerning. Lad det være, at jeg i enkelte Øjeblikke kan ved hastig Tale maasse have stødt en eller anden, saa tør jeg dog sige, at sikkert ingen har fattet Uvilje imod mig derfor og endnu mindre fattet Hjendskab. (Hør! Hør!). Det maa være min Trøst.

Jøøvrigt kan jeg jo ikke i dette Øjeblik ganske nedlægge min Gerning; efter Forretningsordenen maa Formanden vedblive at være virksom indtil næste Samlings Begyndelse, hvor en ny Formand kan vælges. Det vil altsaa blive mit ærefulde Hverv ved deres Kongelige Højheders Kronprinsens og Kronprinsessens forestaaende Solbryllupsfest, saafremt ellers intet kommer i Vejen derfor, at tolke Landstingets Hyldest og Lykønskning, hvad jeg selvfølgelig gerne gør. Jeg tvivler ikke om, at det er Tingets Ønske, at dette skal ske, og jeg ved endydermere, at overmaade mange Medlemmer — og det fra alle Sider i Salen — have forenet sig om saa vidt muligt at komme til Stede ved den Lejlighed for at følge Formanden og omgive ham, naar han overbringer Landstingets Hilsen og Lykønskning, hvilket giver denne den rette Vægt. Jeg haaber altsaa, at vi ved den Lejlighed ses.

Thygeson: Tillader den højtærede Formand mig et Ord?

Formanden: Ja, Mødet skulde jo egentlig sluttet nu. Maa jeg spørge, hvormed det ærede Medlem ønsker Ordet?

Thygeson: Det er den ærede Formand vedkommende.

Formanden: Ja, jeg vil i alt Fald ønske, at det ærede Medlem vil gøre sine Bemærkninger saa korte som muligt, og jeg skal tilføje, at det var ikke min Tanke at give Anledning til noget saadant. Jeg ved, at der er en venlig Følelse for mig her, og den er jeg glad ved.